

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Tlapnet s.r.o.**, IČO 27174824
sídlem U Schodů 122/5, 190 00 Praha 9
zastoupena advokátem Mgr. Josefem Žďárským
sídlem Revoluční 763/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 26. 8. 2024 č. j. ČTÚ-23 191/2024-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž předseda Rady žalovaného (dále též „*předseda*“) potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024 č. j. ČTÚ-1 313/2024-636/III. vyř.-VoT (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).
- 2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých

souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále též „ZEK“), jelikož v oznámení o změně smluvních podmínek ze dne 27. 12. 2022, které bylo doručené do e-mailové schránky V. P. (dále též „stěžovatel“) dne 28. 12. 2022, neinformovala jmenovaného o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí, čímž porušila § 63b odst. 5 ZEK; a přestupkem podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále též „KŘ“), jelikož jako kontrolovaná osoba neposkytla potřebnou součinnost správnímu orgánu při kontrole zahájené dne 4. 5. 2023 č. j. ČTÚ-19 289/2023-636 tím, že na základě Žádosti o doložení podkladů a informací k zahájené kontrole ze dne 20. 6. 2023 (která byla žalobkyni jako obviněné doručena dne 21. 6. 2023), nepředložila správnímu orgánu do 13. 7. 2023 seznam všech účastníků (dále též i „zákazník“), kterým byla ke konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, čímž zamezila správnímu orgánu v provedení kontroly, zda všechny své zákazníky, kterým se měnily smluvní podmínky v posuzovaném období, žalobkyně informovala podle § 63b odst. 5 ZEK. Tímto došlo k porušení § 10 odst. 2 KŘ. Za oba přestupky byla obviněná žalobkyně uložena úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč podle § 118 odst. 26 písm. b) ZEK a podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon“).

3. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
4. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí se závěry o přestupku podle KŘ, a poukazuje na to, že kontrolní orgány mohou při kontrole požadovat jen údaje a dokumenty související s předmětem kontroly. Přestože prvostupňový orgán v rozhodnutí cituje judikaturu ohledně možného rozsahu požadovaných podkladů kontrolujícím, neaplikuje ji v dané věci. Jaké podklady a v jaké formě ke zpracování kontrolních zjištění a jejich doložení kontrolní orgán potřebuje, závisí na povaze kontroly i na správním uvážení kontrolního orgánu. Správní uvážení je však limitováno korektivem minimalizace zásahu podle § 9 písm. b) KŘ. Znamená, že lze-li určitého účelu dosáhnout cestou, která kontrolovanou osobu zatěžuje výrazně méně, jsou kontrolní orgány povinny postupovat méně zatěžujícím postupem. Správní orgány se s touto námitkou žalobkyně nijak nevypořádaly, ani nevysvětlily, z jakého důvodu nelze požadovaného účelu kontroly dosáhnout méně invazivními prostředky. Pro žalobkyni naopak zvolily postup co nejvíce zatěžující a z hlediska zneužitelnosti informací nejvíce nebezpečný.
5. Žalobkyně uvádí, že pokud žádný předpis nestanoví určité informace shromažďovat a uchovávat, nemůže jí být přičítáno k tíži, že takové informace neshromažďuje a neuchovává, a neposkytne je kontrolnímu orgánu. Ust. § 63b odst. 5 ZEK ani jiný závazný předpis žalobkyni nestanoví povinnost shromažďovat a uchovávat podklady ke změně smluvních podmínek, ani vést či vytvářet jakýkoli související seznam. Pokud zákon neukládá povinnost vést seznam, pak jím kontrolovaná osoba nemůže disponovat. Nelze souhlasit, že postačí, existuje-li na uchovávání a případném předložení informací veřejný zájem. Jestliže měl zákonodárce v úmyslu, aby poskytovatelé plnili povinnosti prokazatelně, nic mu nebránilo takový požadavek vtělit do zákona, což neučinil.
6. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za rozporné s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), jelikož je založené na nepodložených domněnkách. Nesouhlasí se žalovaným, který tvrdí, že žalobkyně musí disponovat databází svých účastníků, v níž si rychlým způsobem může ověřit, jaký konkrétní tarif každý účastník má, jestli se ho bude týkat nastávající změna všeobecných podmínek, ani nesouhlasí s tvrzením, že žalobkyně se neobejde bez systému, který

kontroluje uhrazení plateb a přiřadí ke každému účastníkovi novou cenu. Uvedená tvrzení považuje za spekulace bez opory ve spisu. Ani napadené rozhodnutí neodkazuje na žádný důkaz či podklad, na jehož základě by byly založeny takové závěry. Tvrzení, že se žalobkyně neobejde bez určité funkcionality, jsou zjevným projevem libovůle. Správní orgány rezignovaly na zásadu materiální pravdy a na obecné zásady dokazování, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí se závěry ohledně přestupku podle ZEK. Podle žalobkyně ust. § 63b odst. 5 ZEK umožňuje více výkladů, proto nelze dojít k závěru, že by danou povinnost žalobkyně nesplnila. Žalovaný opakovaně vykládá veškeré okolnosti výlučně v neprospěch žalobkyně, například uvádí, že „*pokud byl obviněný přesvědčen, že předmětné informace lze poskytnout i jinými způsoby, není zřejmé, proč kromě toho stěžovatele informoval o změně podmínek ještě i prostřednictvím e-mailové zprávy.*“ Jestli správní orgány budou zneužívat toho, že poskytovatelé činí cokoli nad rámec zákonné úpravy, s cílem usvědčit poskytovatele z přestupku, přispívají k tomu, aby žádný další poskytovatel pro jistotu nic takového nečinil.
8. Žalobkyně dále namítá, že v daném případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku, jelikož žalobkyně nad rámec svých zákonných povinností umožňuje zákazníkům smlouvu na dobu určitou i neurčitou vypovědět kdykoli i bez udání důvodu, a to fakticky bez jakýchkoli sankcí (viz čl. 9.9 všeobecných obchodních podmínek). Zákazník tak byl smlouvu oprávněn vypovědět kdykoli bez jakékoliv sankce, bez ohledu na to, zda se změnou podmínek souhlasil či nesouhlasil a bez ohledu na to, zda ke změně podmínek docházelo. Nemohl tak být žádným způsobem zkrácen na svých právech. Touto otázkou se žalovaný nezabýval. Není pravdou, že by v daném případě došlo ke ztížení uplatnění práva vypovědět závazek ze smlouvy bez sankce z důvodu absence poučení, které podle správního orgánu mělo být součástí e-mailového souboru. Naopak stěžovatel své právo vypovědět závazek ze smlouvy bez sankcí v důsledku změny obchodních podmínek, s nimiž nesouhlasil, řádně uplatnil, z čehož lze dovodit, že mu takové právo bylo známo. Až následně došlo k nedopatření zaměstnance žalobkyně, když bylo stěžovateli původně fakturováno nesprávně.
9. Žalobkyně navrhla provedení důkazu prvostupňovým rozhodnutím i napadeným rozhodnutím a dodejkou datové zprávy s napadeným rozhodnutím.
10. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. *K prvnímu žalobnímu bodu* konstatoval, že žalobkyně nespécifikovala, jakým jiným způsobem či jakými jinými prostředky, měl žalovaný dosáhnout požadovaného účelu kontroly. Žalovaný si od žalobkyně vyžádal seznam zákazníků, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, aby si od nich ověřil, zda a v jaké formě obdrželi oznámení o zvýšení cen internetových služeb, resp. zda byli řádně informováni o možnosti ukončit smluvní vztah. Žalovaný si jiný způsob ověření neumí představit a není objektivně v jeho možnostech za žalobkyni domýšlet jiné způsoby ověření plnění této povinnosti. Žalobkyně neposkytla žalovanému potřebnou součinnost ani částečně. Nedoložila např. alespoň část seznamu svých zákazníků, kterým byla v příslušném období oznámena změna smluvních podmínek. Skutečnost, že žádný předpis žalobkyni nestanoví požadované informace shromažďovat či vést jejich evidenci, nevylučuje, aby žalobkyně takovými informacemi disponovala. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 6 As 230/2016-48. Žalobkyně byla k předložení požadovaného seznamu povinna, přestože měla vynaložit jistou míru úsilí pro jeho zpracování, popř. jeho vygenerování z databáze. S vysokou mírou pravděpodobnosti žalobkyně databázi zákazníků z provozních

důvodů musela disponovat, jinak by velmi obtížně realizovala své podnikání. I kdyby žalobkyně takovou databázi či systém neměla, ač se to jeví jako nepravděpodobné, nebyla by zbavena povinnosti požadovaný seznam zákazníků zpracovat a žalovanému předložit. Jde o jediný možný způsob, jak ověřit plnění povinnosti žalobkyně řádně poučit své zákazníky o právu ukončit smluvní vztah.

11. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že z ust. § 63b odst. 5 ZEK je zřejmé, že poskytovatel služeb elektronických komunikací je povinen zákazníka informovat v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem nejenom o konkrétních změnách smluvních podmínek, ale současně i o jeho právu bezplatně vypovědět závazek ze smlouvy, nesouhlasí-li s novými podmínkami, neboť právě tato informace je pro zákazníka často zásadní. Jestliže chtěl v daném případě stěžovatel ukončit smluvní vztah z důvodu jednostranné změny smlouvy, měl též právo být informován o tom, že tak může učinit bez sankce. Obě informace bylo nutno zákazníkovi poskytnout společně, ať už kterýmkoli sjednaným komunikačním kanálem. S ohledem na okolnosti posuzovaného případu (s ohledem na podstatné ztížení uplatnění práva stěžovatele vypovědět závazek, na nesprávné vyúčtování poměrné částky kalkulované již z nové ceny za měsíc březen, i s ohledem na důvodné obavy z manipulace žalobkyně se zněním příslušného oznámení, a s ohledem na význam společenského zájmu na dodržování dané povinnosti) nebylo naplnění materiální stránky spáchaného přestupku shledáno jako hraniční. Žalovaný odmítá tvrzení žalobkyně, že stěžovateli muselo být právo vypovědět závazek bez sankce známo. Tomu neodpovídá zjištěný skutkový stav, když naopak důkazy provedené v řízení (zejména Oznámení o zvýšení cen internetových služeb ze dne 27. 12. 2022 předložené stěžovatelem) nasvědčují, že stěžovatel nebyl řádně informován o právu vypovědět závazek bez sankce. Daná skutková podstata odráží pouze to, zda byl zákazník řádně informován, nikoli zda mu bylo fakticky umožněno závazek vypovědět bez sankce.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, které účastníci řízení nepožadovali, souhlasili konkludentně. Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
13. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
14. Dne 10. 3. 2023 žalovanému byla doručena tato stížnost stěžovatele ze dne 9. 3. 2023: „Dne 28. 12. 2022 jsem od firmy Tlapnet, s. r. o. obdržel e-mailem oznámení o navýšení cen za poskytování internetu. Obratem jsem odpověděl, že na nové podmínky nepřistupuji, ale bylo mi řečeno, že výpověď nelze podat elektronicky, že ji mám podat písemně, ideálně k datu 28. 2. 2023, kdy mi končí předplatné. Myslím si, že již zde se objevila chyba, protože podle mého mínění jednostrannou změnou podmínek smlouvy, na kterou druhá strana nepřistoupí, smlouva zaniká s dnem, kdy zaniknou podmínky, na kterých jsme se dříve dohodli (...) Nicméně jsem na základě výzvy firmy Tlapnet sepsal výpověď ze smlouvy, kterou jsem podal 15. 2. 2023, neboť jsem si myslel, že mám na základě jejich instrukcí dostatek času (...) Následně se ukázalo, že po podání výpovědi je vypočítána 30-denní výpovědní lhůta, takže mi byla smlouva ukončena až k datu 17. 3. 2023 a za březen mi byla vyfakturována částka 196 Kč. Tato částka byla navíc vypočítána ze zvýšené sazby, na které jsme se nedohodli. Ke konkurenčnímu poskytovateli internetu jsem přešel již v únoru a zařízení k přenosu internetu jsem firmě Tlapnet předal 3. 3. 2023, takže je průkazné, že jsem internet poskytovaný firmou Tlapnet již nemohl dále používat. O třicetidenní výpovědní

lhůtě jsem nevěděl.“ (dále též „Stížnost“). Ke Stížnosti připojil stěžovatel elektronickou komunikaci s žalobkyní.

15. Dne 16. 3. 2023 žalovaný požádal žalobkyni o informace: *„Jakým způsobem byla změna podmínek oznámena stěžovateli? Kdy bylo oznámení o této změně odesláno stěžovateli? Kdy stěžovatel uplatňoval reklamaci, kdy tato reklamační byla vyřízena a jakým způsobem byl stěžovateli sdělen výsledek reklamace?“*, a o doložení v žádosti specifikovaných dokumentů.
16. Na žádost žalovaného ve stanovené lhůtě žalobkyně nereagovala, proto dne 31. 3. 2023 žalovaný zaslal žalobkyni urgenci.
17. Dne 11. 4. 2023 žalobkyně na urgenci reagovala vyjádřením, v něm mimo jiné uvedla: *„K žádosti správního orgánu si tak poskytovatel dovoluje sdělit, že ke sporné situaci došlo administrativním nedopatřením zaměstnance poskytovatele, kdy ačkoliv byl stěžovatel nejprve správně poučen o možnosti smlouvu vypovědět bez další úhrady, pokud s novými podmínkami nebude souhlasit (viz rovněž čl. 9.10 všeobecných obchodních podmínek poskytovatele), ke dni účinnosti těchto změn, zaměstnanec poskytovatele požadavek stěžovatele na takovéto ukončení smlouvy nesprávně vyhodnotil a poskytl mu v důsledku toho zavádějící informace.“*
18. Dne 3. 5. 2023 žalovaný oznámil žalobkyni zahájení kontroly ohledně *„dodržování povinnosti podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou službu elektronických komunikací podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích.“* Žalovaný uvedl, že *„obdržel stížnost spotřebitele (...) Z ní a z vyjádření kontrolované osoby se jeví, že kontrolovaná osoba při oznámení jednostranné změny smlouvy stěžovatele neinformovala o jeho právu závazek vypovědět, aniž by mu vznikly jakékoliv další náklady, když s novými podmínkami nebude souhlasit.“* Žalovaný současně požádal žalobkyni o informace: *„Jakým způsobem byla oznámena změna smlouvy stěžovateli? Proč nebyl stěžovatel současně v rámci oznámení o navýšení ceny informován i o jeho právu smluvní závazek vypovědět, aniž by mu vznikly další náklady, pokud nebude s novou cenou souhlasit?“*, a aby žalobkyně doložila: *„Snímek obrazovky ze systému, na kterém bude zachyceno přesné znění oznámené změny smluvních podmínek (tj. navýšení ceny), které bylo zasláno účastníkům a které bylo datováno k 28.12.2022. Kopie dokumentů, které byly současně přiloženy k e-mailu, který stěžovateli oznamoval navýšení ceny služeb.“* (dále též „Oznámení o zahájení kontroly“).
19. Dne 24. 5. 2023 žalobkyně zaslala žalovanému vyjádření, ve kterém uvedla, že *„[z]měna smlouvy byla stěžovateli oznámena způsobem pro zaslání vyúčtování, tj. elektronicky – prostřednictvím e-mailu (...) Informace o možnosti smlouvu vypovědět v případě nesouhlasu se změnou smlouvy byla účastníkům sdělována v rámci oznámení o změně zvýšení cen internetových služeb, byla uvedena na zákaznickém portálu účastníků, a je součástí všeobecných obchodních podmínek kontrolované (viz bod 9.10 všeobecných smluvních podmínek). Oznámení bylo zasláno prostřednictvím vnitřního automatizovaného systému kontrolované, který příslušná oznámení generoval (...) Systém kontrolované pouze vygeneruje příslušné oznámení, toto odešle a informaci o odeslání zapíše do systému (...) Přílohou e-mailů pak bylo oznámení, jehož znění si kontrolovaná dovoluje kontrolnímu orgánu zaslat.“* Do přílohy připojila Oznámení o zvýšení cen internetových služeb ze dne 28. 12. 2022, bez adresáta, v něm bylo mimo jiné uvedeno: *„Aktualizovanou cenu obdržíte s další fakturou. V případě, že máte službu předplacenou, bude cena navýšena, jakmile Vám stávající předplatné skončí. Vzhledem k uvedeným změnám, věnujte prosím zvýšenou pozornost Vašemu vyúčtování v roce 2023. V případě platby trvalým příkazem, prosíme o jeho úpravu. Ostatní fakturační údaje zůstávají beze změn. Pro kontrolu vystavených dokladů můžete využít zakaznický-portal.cz. Jestliže s novými podmínkami nesouhlasíte, máte*

v souladu s obchodními podmínkami právo vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by Vám vznikly jakékoliv další náklady, a to nejpozději do 1 měsíce po doručení tohoto oznámení. Dále pro Vás od 1. 1. 2023 připravujeme novou – ještě lepší nabídku tarifů, kterou si již nyní můžete prohlédnout na [tarify.tlapnet.cz](https://tlapnet.cz).”

20. Dne 31. 5. 2023 zaslal stěžovatel žalovanému k jeho dotazu e-mailovou komunikaci s žalobkyní, jejíž součástí bylo *Oznámení o zvýšení cen internetových služeb* ze dne 27. 12. 2022, v něm bylo uvedeno: „Aktualizovanou cenu obdržíte s další fakturou. V případě, že máte službu předplacenou, bude cena navýšena, jakmile Vám stávající předplatné skončí. Vzhledem k uvedeným změnám, věnujte prosím zvýšenou pozornost Vašemu vyúčtování v roce 2023. V případě platby trvalým příkazem, prosíme o jeho úpravu. Ostatní fakturační údaje zůstávají beze změn. Pro kontrolu vystavených dokladů můžete využít zakaznický-portal.cz. Dále pro Vás od 1. 1. 2023 připravujeme novou – ještě lepší nabídku tarifů, kterou si již nyní můžete prohlédnout na [tarify.tlapnet.cz](https://tlapnet.cz).”
21. Dne 21. 6. 2023 byla žalobkyni doručena žádost žalovaného ze dne 20. 6. 2023 o: „*Předložení seznamu všech účastníků kontrolované osoby, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek (tj. oznámení o zvýšení cen internetových služeb) a to tak, že tento seznam bude obsahovat minimálně jméno, příjmení a telefonní, případně e-mailový kontakt každého z těchto účastníků z území České republiky a v případě subjektů pak název subjektu s kontaktními telefonními/e-mailovými údaji.*“ do 14 pracovních dnů od doručení žádosti (dále též „*Žádost ze dne 20. 6. 2023*“).
22. Dne 13. 7. 2023 žalobkyně v písemném vyjádření žalovanému odpověděla, že požadovaným jmenným seznamem zákazníků nedisponuje, jeho vyhotovení by bylo technicky i personálně velmi náročné a nákladné, ne-li vyloučené, a žádný právní předpis žalobkyni nestanovuje povinnost takový seznam vést. Pokud žalovaný na poskytnutí seznamu trvá, nechť srozumitelně vysvětlí, k jakému účelu mu mají data sloužit, a žádal o prodloužení lhůty k poskytnutí požadovaných údajů, neboť stanovená lhůta je zjevně nepřiměřená technické náročnosti řešení takového požadavku.
23. Dne 8. 8. 2023 byla žalobkyni doručena v pořadí druhá žádost žalovaného ze dne 7. 8. 2023, v ní žalovaný setrval na požadavku doložení *seznamu všech účastníků kontrolované osoby, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek, tedy oznámení o zvýšení cen internetových služeb a to tak, že tento seznam bude obsahovat minimálně jméno, příjmení a telefonní, případně e-mailový kontakt každého z těchto účastníků z území České republiky a v případě subjektů pak název subjektu s kontaktními telefonními/e-mailovými údaji.*“ do 14 pracovních dnů od doručení žádosti (dále též „*Žádost II. ze dne 7. 8. 2023*“),
24. Dne 28. 8. 2023 žalobkyně v písemném vyjádření žalovanému odpověděla, že *Žádosti II. ze dne 7. 8. 2023* nemůže vyhovět, neboť požadovaným seznamem nedisponuje.
25. V protokolu o kontrole ze dne 6. 11. 2023 žalovaný uvedl: „*předložené oznámení o změně ceny, které předložila kontrolovaná osoba, obsahuje následující větu: „Jestliže s novými podmínkami nesouhlasíte, máte v souladu s obchodními podmínkami právo vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by Vám vznikly jakékoliv další náklady, a to nejpozději do jednoho měsíce po doručení tohoto oznámení.”, tak předložené oznámení stěžovatelem (viz. výše) však tuto informaci neobsahuje a to je rozhodující pro vyslovení závěru, zdali kontrolovaná osoba svoji povinnost podle § 63b odst. 5 ZEK splnila, či nikoliv (...)* Vzhledem k tomu, že informace poskytnuté stěžovateli prostřednictvím sdělení, které bylo stěžovateli doručeno do e-mailové schránky v souvislosti se změnou ceny za službu, neobsahovaly žádnou zmínku o jeho právu

smlouvu ukončit bez sankce, bylo porušeno zákonné ustanovení § 63b odst. 5 ZEK, čímž se kontrolovaná osoba dopustila přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) ZEK (...) Kontrolní orgán dále dodává, že ani přes dvě odeslané a doručené Žádosti neobdržel další požadované podklady, tedy neobdržel seznam všech účastníků kontrolované osoby, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek (...) Kontrolovaná osoba ve svých vyjádřeních uvedla, že požaduje po kontrolním orgánu vysvětlení, k jakému účelu požadované potřebuje. Úřad již v dokumentu Oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě jasně uvedl, že předmětem kontroly je dodržování povinnosti podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou službu elektronických komunikací podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, kdy dále uvedl, že ho k tomu vede šetření stížnosti samotného stěžovatele. Z tohoto je tedy jednoznačně zřejmé, že kontrolní orgán na základě šetřené stížnosti a výsledku tohoto šetření, kontroluje kontrolovanou osobu, jak postupuje při oznámení změny smluvních podmínek svým stávajícím zákazníkům a zdali je její postup v souladu s § 63b odst. 5 ZEK. Jak sama kontrolovaná osoba uvedla, povinnost vést seznam účastníků, kterým byla oznámena změna smluvních podmínek, opravdu nezakládá žádný zákonný předpis, nicméně, jak dále také správně kontrolovaná osoba uvedla, v případě vzniklého sporu je vedení takového seznamu v zájmu kontrolované osoby při dokazování, zda byla zamýšlená změna smluvních podmínek oznámena či nikoliv a zda byla hlavně změna oznámena v souladu se zákonem. Stejně tak je takový seznam důležitý i v případě, že správní orgán provádí kontrolu, zdali byla oznámena změna smluvních podmínek všem účastníkům, kterých se změna ceny týkala (...) Předložením jednoho konkrétního dokumentu s informacemi o změně smluvních podmínek a tvrzením, že v takové podobě byl odeslán všem účastníkům nelze brát jako směrodatné, že kontrolovaná osoba postupovala podle zákona (...) Zvláště pak, když se verze předloženého dokumentu rozchází s verzí předloženou stěžovatelem a stejně tak s odkazem na skutečnost, že kontrolovaná osoba nabízí větší množství tarifů s různými cenami a různými podmínkami. Kontrolní orgán si nedovede představit, že kontrolovaná osoba si jednoduchým způsobem nemůže ve svém systému ověřit, komu zvýšila cenu za služby a komu tedy musel být zaslán dokument, ve kterém měly být kromě informací o změně ceny i informace vycházející z § 63b odst. 5 ZEK a z tohoto si vygenerovat požadovaný seznam (...) Nad to Úřad uvádí, že kontrolovaná osoba měla dostatek času požadovaný seznam zpracovat, neboť od doručení první žádosti o tento seznam (tj. 21.6.2023) uplynulo již několik měsíců. Úřad tedy musí v této části uzavřít, že kontrolovaná osoba nebyla součinná v rámci prováděné kontroly, čímž se dopustila porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu.“ (dále též „Protokol o kontrole“).

26. Dne 23. 11. 2023 podala žalobkyně proti kontrolnímu zjištění námitky, že „si je vědoma toho, že jí byl znám účel, za kterým kontrolní orgán požadoval seznam všech účastníků kontrolované, kterým byla oznámena změna smluvních podmínek. Již v podání ze dne 13.07.2023 však kontrolovaná namítala, že postup kontrolního orgánu, resp. jeho požadavek, považuje za zjevně nepřiměřený účelu kontroly. Kontrolní orgán přitom žádným způsobem kontrolované neosvětlil, z jakého důvodu nelze příslušného účelu dosáhnout jinak, rozuměje s menším vytižením kontrolované a menšími náklady (...) Pokud přitom zákon neukládá vedení jakéhokoli seznamu, je absurdní závěr, že by jí měla kontrolovaná disponovat a tento předložit jen proto, že by takový seznam mohl teoreticky vyžadovat kontrolní orgán. Takových seznamů by totiž mohlo být prakticky neomezeně, kdy se ke kontrolované vztahují stovky povinností (...) nedovede-li si kontrolní orgán představit, že si kontrolovaná osoba jednoduchým způsobem nemůže ve svém systému ověřit, komu zvýšila cenu za služby a komu tedy musel být zaslán dokument, ve kterém měly být kromě informací o změně ceny i informace vycházející z § 63b odst. 5 ZEK a z tohoto si vygenerovat požadovaný seznam, nemá taková představa žádného významu. Kontrolní orgán by totiž vskutku neměl zakládat své závěry na tom, zda si něco dovede či nedovede představit.

Důvody, proč takové jednoduché vytvoření požadovaného seznamu není jakkoliv možné přitom kontrolovaná jasně vysvětlila již ve svém podání ze dne 13.07.2023 (...) kontrolní orgán v rámci kontroly nemůže požadovat neexistující dokument, přičemž nevyhovění žádosti o poskytnutí neexistujícího dokumentu, jehož existenci kontrolovaná neukládá žádný právní předpis, dle kontrolované nemůže být považováno za neposkytnutí součinnosti“.

27. Žalovaný dne 18.12.2023 zamítl námitky žalobkyně.
28. Dne 8. 2. 2024 žalovaný oznámil žalobkyni zahájení řízení ve věci přestupků podle § 118 odst. 14 písm. u) ZEK a podle § 15 odst. 1 písm. a) KŘ.
29. Žalobkyně se k věci dne 13. 3. 2024 písemně vyjádřila.
30. Prvostupňovým rozhodnutím (ze dne 20. 5. 2024 č. j. ČTÚ-1 313/2024-636/III. vyř.-VoT) žalovaný uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků, jak je popsáno pod bodem 2. tohoto rozsudku. V odůvodnění konstatoval, že z předloženého oznámení o změně smluvních podmínek stěžovatelem (viz bod 20. tohoto rozsudku) vyplývá, že neobsahovalo poučení účastníka o jeho právu vypovědět bez sankce závazek ze smlouvy, pokud nebude se změnou souhlasit. V daném případě žalobkyně jako poskytovatel v textové podobě informovala stěžovatele o změnách smluvních podmínek nejpozději 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy, neinformovala ho však o právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí. Stěžovatel měl ztíženo právo vypovědět podle § 63b odst. 5 ZEK závazek ze smlouvy bez sankce, neboť o právu nebyl poskytovatelem informován, ačkoli podle zákona informován být měl. Současně stěžovatel po svém nesouhlasu se změnou smlouvy, kterou vyjádřil ihned po obdržení oznámení prostřednictvím elektronické pošty, byl mylně informován, že e-mailové výpovědi nejsou akceptovány a že je potřeba výpověď podat písemně, ideálně k datu 28. 2. 2023. V tomto případě měl být informován, že smlouvu může vypovědět písemně s výpovědní lhůtou podle všeobecných obchodních podmínek bez dalších nákladů, případně s kratší výpovědní lhůtou. Správní orgán posoudil i dopad změny smluvních podmínek na stěžovatele, nejednalo se v žádném případě o bezvýznamnou změnu smluvních podmínek, neboť změna se přímo dotýkala cenové kalkulace v neprospěch zákazníka. Žalovaný k přestupku podle KŘ uvedl, že v rámci kontroly požadoval po žalobkyni předložit seznam všech zákazníků, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek. K takovému požadavku přistoupil, protože v rámci šetření zjistil, že žalobkyně předložila správnímu orgánu písemnost obsahově rozdílnou, než byla ta, která byla doručena stěžovateli. Žalobkyní předložená písemnost obsahovala informaci o možnosti ukončit smluvní vztah bez případných pokut při nesouhlasu s novými podmínkami. Na písemnosti předložené stěžovatelem tato podstatná informace chybí. Správní orgán shledal, že nebylo možno z ničeho ověřit, zda s předloženými podklady nebylo manipulováno, ani zda každý zákazník, kterého se týkala změna smluvních podmínek, byl informován o možnosti ukončení smlouvy bez dalších nákladů, pokud s novými podmínkami nesouhlasí. Je proto na místě, aby správní orgán provedl obrácené šetření a důkazy si obstaral přímo u zákazníků žalobkyně. Konstatoval, že z přípisu ze dne 13. 7. 2023 (viz bod 22. tohoto rozsudku) vyplývá, že žalobkyně chtěla vědět, k čemu seznam správní orgán potřebuje a požadovala i případné prodloužení lhůty. Do stanovené lhůty, tj. 13.7. 2023 však požadované nepředložila. Žalobkyně musela vědět, za jakým účelem správní orgán požaduje tyto podklady předložit, protože účel kontroly byl vymezen v předmětu Oznámení o zahájení kontroly (dne 3. 5. 2023). Žalobkyni však nepřislušelo, aby si stanovovala podmínky, na jejichž základě poskytne kontrolnímu orgánu součinnost. Žalobkyně měla dostatek času,

aby správnímu orgánu předložila požadované. Stejně tak mohla žalobkyně správnímu orgánu předložit jen část z požadovaných podkladů (tj. vzorek zákazníků s kontaktními údaji) s tím, že zbytek zpracuje dodatečně. Od prvopočátku však žalobkyně zaujala postoj, že nebude v této části kontroly součinná.

31. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad.
32. Napadeným rozhodnutím (ze dne 26. 8. 2024 č. j. ČTÚ-23 191/2024-603) předseda žalovaného prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že z výsledků kontroly plyne, že žalobkyně jednostranně změnila smlouvu a zdražila poskytování internetových služeb s účinností dne 1. 2. 2023. O chystané změně informovala stěžovatele prostřednictvím e-mailu, jehož přílohou bylo oznámení o zvýšení cen internetových služeb ze dne 27. 12. 2022, aniž by jej informovala o možnosti smlouvu bezplatně vypovědět, nebude-li stěžovatel s novými podmínkami souhlasit. Tato změna smlouvy nebyla podmíněna změnou právní úpravy ani rozhodnutím žalovaného podle § 63 odst. 11 ZEK. Souhlasil proto s prvoistupňovým orgánem, že žalobkyně nedostala své povinnosti informovat stěžovatele o jeho právu smlouvu bezplatně vypovědět, a tudíž se přestupku popsáného pod výrokem I. žalobkyně dopustila. Předseda žalovaného dále uvedl, že prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k předložení seznamu všech zákazníků, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek. Pro jeho předložení určil žalobkyni lhůtu 14 pracovních dnů od doručení žádosti, tj. do 13. 7. 2023. Do tohoto data žalobkyně požadovaný seznam nedoložila. Namísto toho sdělila, že jí žádný právní předpis nestanoví povinnost takovým seznamem disponovat. Jeho vyhotovení by bylo technicky i personálně velmi náročné a nákladné, a představovalo by zatížení nepřiměřené účelu kontroly. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovaný seznam ke kontrole v daném termínu nepředložila, je třeba souhlasit se závěrem prvostupňového orgánu, že žalobkyně jako kontrolovaná osoba neposkytla potřebnou součinnost při kontrole a tím se dopustila přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) KŘ.
33. Soud posoudil věc následovně.
34. *K prvnímu žalobnímu bodu* se soud nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. i v nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není znatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Soud se přitom musí zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
35. Žalobkyně zároveň namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v souvislosti s porušením zásady materiální pravdy, konkrétně tvrdí, že žalovaný rezignoval na zásadu materiální pravdy a obecné zásady dokazování, a učinil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelné.
36. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí je řádně odůvodněné a plně srozumitelné. Soudu není zřejmé, jak se měla v přezkoumatelnosti napadeného

rozhodnutí odrazit žalobkyní namítaná rezignace žalovaného na zásadu materiální pravdy a obecné zásady dokazování, kterou žalobkyně v kontextu nepřezkoumatelnosti nijak blíže nespecifikuje. Soud v této souvislosti připomíná, že kvalita žalobní argumentace předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Jak soud konstatoval již výše, žalovaný řádně a zcela srozumitelně odůvodnil, proč uznal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětných přestupků a jaký správní trest jí za ně uložil. Správní orgány v odůvodnění rozhodnutí uvedly důvody užitých výroků, popsaly podklady pro vydání rozhodnutí, jakož i úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a při hodnocení právních předpisů. Podle soudu napadené i prvostupňové rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 správního řádu, jakož i v § 93 přestupkového zákona.

37. Žalovaný zrekapituloval námitky žalobkyně z vyjádření ze dne 13. 3. 2024 na stranách 9-12 prvostupňového rozhodnutí, na stranách 12-16 pak tyto jednotlivě vypořádal. Rozkladové námitky shrnul předseda na stranách 8-9 napadeného rozhodnutí a tyto pak následně na stranách 10-18 vypořádal. Soud považuje vypořádání námitek ze strany žalovaného za zcela dostatečné. Pro přehlednost soud poukáže na dostatečnost vypořádání námitek žalovaným jednotlivě v rámci vypořádání konkrétních žalobních námitek.
38. Soud v souvislosti se skutečností, že žalobkyně v rámci soudního přezkumu uplatňuje i námitky, které vznesla již před správními orgány, a kterými se již ve správním řízení zabývaly správní orgány, připomíná, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, proto soud může odkazovat na odůvodnění rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013 č.j. 2 Afs 37/2012-47). Soud proto předesílá, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí, na jehož odůvodnění v podrobnostech odkazuje.
39. K námitkám ohledně přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) KŘ soud připomíná, že žalobkyně se měla přestupku podle uvedeného ustanovení dopustit tím, že nepředložila žalovanému seznam všech zákazníků, kterým byla ke konci roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek (dále též „Seznam“), jak byla vyzvána Žádostí ze dne 20. 6. 2023. Zamezila tím správnímu orgánu provedení kontroly, zda všechny zákazníky, kterým se měnily smluvní podmínky v posuzovaném období, informovala v souladu s § 63b odst. 5 ZEK.
40. Podle § 15 odst. 1 písm. a) KŘ *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*
41. Podle § 10 odst. 2 KŘ *kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*
42. Soud zdůrazňuje, že podstata přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) KŘ nespočívá v tom, že by kontrolovaná osoba nevedla určité dokumenty, nýbrž, že neposkytla kontrolnímu orgánu patřičnou součinnost. Jinými slovy žalobkyně na výzvu kontrolního orgánu mu neposkytla požadované informace, které k dotazované skutečnosti měla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018 č. j. 4 As 92/2018-35, či ze dne 20. 11. 2019 č. j. 8 As 300/2018-35). Pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku není rozhodné, zda kontrolovaná osoba měla povinnost obstarávat, uchovávat, archivovat či vůbec pořizovat dokumenty požadované kontrolním orgánem. Skutečnost, že právní předpis neukládá vést či udržovat nějakou evidenci nebo uchovávat určité dokumenty, ještě nevylučuje, aby kontrolovaná osoba takové dokumenty ve své dispozici měla. Není proto

důvodná námitka žalobkyně, že jí žádný právní předpis neukládá shromažďovat a uchovávat údaje požadované žalovaným. Z hlediska spáchání dotčeného přestupku žalobkyní bylo rozhodující posoudit, zda žalobkyně poskytla žalovanému jako kontrolnímu orgánu potřebnou součinnost, nikoli zda má zákonnou povinnost požadované dokumenty uchovávat. Nadto žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí (na straně 13) a předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí (na straně 15) uvedli, že žalobkyně nemá zákonnou povinnost vést Seznam, měla jej však k požadavku žalovaného vytvořit.

43. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu nelze požadovaného účelu kontroly dosáhnout jinak, méně invazivními prostředky, a že požadavek předložení Seznamu je pro žalobkyni nejvíce zatěžující a z hlediska zneužitelnosti informací nejvíce nebezpečný.
44. Ze správního spisu, který byl podrobně soudem rekapitulován pod body 14. až 32. tohoto rozsudku, vyplývá, že žalovaný vyzval žalobkyni prostřednictvím Žádosti ze dne 20. 6. 2023 (viz bod 21. tohoto rozsudku) k „[p]ředložení seznamu všech účastníků kontrolované osoby, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek (tj. oznámení o zvýšení cen internetových služeb) a to tak, že tento seznam bude obsahovat minimálně jméno, příjmení a telefonní, případně e-mailový kontakt každého z těchto účastníků z území České republiky a v případě subjektů pak název subjektu s kontaktními telefonními/e-mailovými údaji“, tedy požadoval Seznam, který měla žalobkyně předložit do 14 pracovních dnů od doručení žádosti, která byla žalobkyni doručena dne 21. 6. 2023, lhůta k předložení Seznamu tak končila dne 13. 7. 2023. Žalobkyně na Žádost ze dne 20. 6. 2023 reagovala písemným vyjádřením ze dne 13. 7. 2023, v něm uvedla, že: „§ 63b odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb., zákon o elektronických komunikacích, ani jiný příslušný předpis nestanovují poskytovatelům služeb elektronických komunikací povinnost uchovávat oznámení o změně smluvních podmínek ve smyslu citovaného ustanovení, natož pak jmenných seznamů účastníků, kterým bylo takové oznámení zasláno (...) I v kontextu výše uvedeného si pak kontrolovaná dovoluje kontrolnímu orgánu sdělit, že požadovaným jmenným seznamem takovýchto účastníků nedisponuje, přičemž jeho vyhotovení by bylo technicky i personálně velmi náročné a nákladné, ne-li vyloučené. Je tomu tak z toho důvodu, že informační systém kontrolované již z principu neumožňuje export takovýchto dat, a to zejména s ohledem na bezpečnost osobních údajů v kontextu GDPR a ochranu obchodního tajemství kontrolované. I kontrolní orgán totiž musí připustit, že existence takového seznamu, tedy seznamu zákazníků kontrolované, jimž byly v nedávné době měněny smluvní podmínky, s uvedením jejich kontaktních údajů, by pro kontrolovanou představovala zcela neúměrné riziko jeho zneužití neoprávněnou osobou. Neexistuje-li zde pak povinnost kontrolované požadovaným seznamem disponovat, považuje kontrolovaná případný požadavek kontrolního orgánu k jeho ad hoc vytvoření za nepřiměřený předmětu kontroly. Kontrolovaná by totiž byla kontrolním orgánem nucena zadat externímu dodavateli softwarového řešení komplexní úpravu informačního systému kontrolované, a to zcela jistě s náklady nepřiměřenými ve vztahu ke kontrole, s nejistým výsledkem, a se vznikem vážného rizika zneužití obchodního tajemství kontrolované či porušení předpisů na poli ochrany osobních údajů (...) Bude-li tak kontrolní orgán trvat na svém požadavku daném žádostí ze dne 20. 6. 2023, dovoluje si tímto kontrolovaná požádat kontrolní orgán o jasné a srozumitelné vysvětlení, k jakému účelu mají kontrolním orgánem požadovaná data sloužit, a to zejména s odůvodněním, z jakého důvodu nelze požadovaného účelu dosáhnout jinak, rozuměje s menším vytížením kontrolované a menšími náklady, a o prodloužení lhůty k poskytnutí takových údajů, kdy původně daná lhůta byla zjevně nepřiměřená technické náročnosti řešení takového požadavku.“

45. Z obsahu citovaného vyjádření je zřejmé, že žalobkyně v tomto vyjádření sice uvedla, že Seznamem nedisponuje, jednoznačně však nevyloučila, že by vůbec nedisponovala takovými daty, které žalovaný požadoval (informace o zákaznících, kterým byla koncem roku 2022 oznámena změna smluvních podmínek) a na základě nichž by měla Seznam vytvořit. Žalobkyně pouze ve vztahu k požadovanému Seznamu uvedla, že *„jeho vyhotovení by bylo technicky i personálně velmi náročné a nákladné, ne-li vyloučené“*. Naopak žalobkyně implicitně připustila, že uvedenými daty disponuje, když pro případ, že žalovaný setrvá na požadavku předložení Seznamu, požadovala jeho vysvětlení a prodloužení lhůty k poskytnutí požadovaných dat (*„Bude-li tak kontrolní orgán trvat na svém požadavku daném žádostí ze dne 20. 6. 2023, dovoluje si tímto kontrolovaná požádat kontrolní orgán o jasné a srozumitelné vysvětlení, k jakému účelu mají kontrolním orgánem požadovaná data sloužit, a to zejména s odůvodněním, z jakého důvodu nelze požadovaného účelu dosáhnout jinak, rozuměje s menším vytížením kontrolované a menšími náklady, a o prodloužení lhůty k poskytnutí takových údajů, kdy původně daná lhůta byla zjevně nepřiměřená technické náročnosti řešení takového požadavku“*). Ostatně ani v podané žalobě žalobkyně přímo netvrdí, že by požadovanými daty nedisponovala, pouze namítá, že jí žádný právní předpis nestanovuje povinnost vést Seznam a že žalovaný nijak nevysvětlil, proč nelze požadovaného účelu kontroly dosáhnout jinými prostředky.
46. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný i po vyjádření žalobkyně ze dne 13. 7. 2023 setrval na požadavku k doložení Seznamu, což vyjádřil v Žádosti II. ze dne 7. 8. 2023 (viz bod 23. tohoto rozsudku), která byla doručena žalobkyni dne 8. 8. 2023. Žalovaný stanovil žalobkyni pro doložení Seznamu lhůtu dalších 14 pracovních dnů od doručení žádosti, tedy do 28. 8. 2023. Žalobkyně na opakovanou výzvu reagovala toliko vyjádřením ze dne 28. 8. 2023, ve kterém žalovanému sdělila, že *„uvedené žádosti/výzvě nemůže vyhovět, když kontrolovaná požadovaným seznamem nedisponuje, a tudíž jej kontrolnímu orgánu ani nemůže předložit, jak již kontrolovaná dříve sdělila.“* (viz bod 24. tohoto rozsudku). Žalovaný následně v Protokolu o kontrole žalobkyni odůvodnil, proč požadoval doložení Seznamu (viz bod 25. tohoto rozsudku). Uvedl, že žalobkyni musel být účel požadovaných informací znám, neboť již z Oznámení o zahájení kontroly (ze dne 3. 5. 2023) je zřejmé, že žalovaný kontroloval žalobkyni, jak postupuje při oznámení změny smluvních podmínek svým stávajícím zákazníkům a zdali je její postup v souladu s § 63b odst. 5 ZEK. Dále uvedl, že *„[p]ředložením jednoho konkrétního dokumentu s informacemi o změně smluvních podmínek a tvrzením, že v takové podobě byl odeslán všem účastníkům nelze brát jako směrodatné, že kontrolovaná osoba postupovala podle zákona (pozn: kontrolovaná osoba uvedla Úřadu ve formuláři pro sběr údajů pro analýzu trhů, mezinárodní vykazování a státní statistickou službu – ART222, že za období od 1.1.2022 do 31.1.2022 měla v rámci služby přístupu k internetu v pevném místě 37 722 aktivních přípojek). Zvláště pak, když se verze předloženého dokumentu rozchází s verzí předloženou stěžovatelem a stejně tak s odkazem na skutečnost, že kontrolovaná osoba nabízí větší množství tarifů s různými cenami a různými podmínkami.“* Zároveň žalovaný zdůraznil, že žalobkyně měla dostatek času požadovaný Seznam zpracovat, neboť od doručení Žádosti ze dne 20. 6. 2023 (tj. dne 21. 6. 2023) uplynulo již několik měsíců.
47. Je zřejmé, že žalovaný v Protokolu o kontrole podrobně informoval žalobkyni o důvodu požadavku doložení Seznamu. Zdůraznil, že účel předložení Seznamu musel být žalobkyni zřejmý již z vymezení předmětu kontroly z Oznámení o zahájení kontroly, a dále, že k požadavku na doložení Seznamu přistoupil zejména s ohledem na odlišnost obsahu známení o změně smluvních podmínek doloženého zvláště žalobkyní a zvláště stěžovatelem. Žalobkyni byly důvody požadavku žalovaného na předložení Seznamu známy již na základě

Protokolu o kontrole. Žalobkyně měla možnost na zcela konkrétní důvody uvedené žalovaným reagovat již v rámci námitek proti kontrolním zjištěním. V námitkách však žalobkyně pouze setrvala na argumentaci, že jí žádný právní předpis neukládá povinnost požadovaný Seznam vést, a že žalovaný nevysvětlil, proč nelze dosáhnout účelu kontroly s menším vytížením a menšími náklady. Zároveň žalobkyně výslovně připustila, že „jí byl znám účel, za kterým kontrolní orgán požadoval seznam všech účastníků kontrolované, kterým byla oznámena změna smluvních podmínek“. Nikterak však racionálně nevysvětlila, natož doložila, proč nemůže požadované informace poskytnout, ani žalovanému nenabídla jinou, podle ní méně zatěžující variantu součinnosti. V této rovině se pouze odkázala na své vyjádření ze dne 13. 7. 2023.

48. Velmi podrobně důvody ohledně předložení Seznamu uvedl žalovaný na str. 13 až 16 a 20 až 22 prvostupňového rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje. Žalovaný „k takovému požadavku přistoupil, protože v rámci šetření zjistil, že obviněný předložil správnímu orgánu rozdílný dokument, než byl ten, který byl doručen stěžovateli. Obviněným předložený dokument obsahoval (...) informaci o možnosti ukončit smluvní vztah bez případných pokut v případě nesouhlasu s novými podmínkami, namísto toho dokument, předložený stěžovatelem, tuto důležitou informační část neobsahoval. Pokud tedy v rámci kontroly správní orgán dospěje k závěru, že s předloženými podklady mohlo být manipulováno (...) a pokud z jednotlivých tvrzení obviněného správní orgán nemůže jednoznačně uzavřít, že každý účastník, kterého se týkala předmětná změna smluvních podmínek, byl informován o tom, že může smlouvu ukončit bez dalších nákladů, pokud s novými podmínkami nesouhlasí, je pak na místě, aby správní orgán provedl obrácené šetření a důkazy si obstaral přímo u účastníků obviněného (...) obviněný z přestupku jednoznačně věděl, za jakým účelem správní orgán požaduje tyto podklady předložit, protože účel kontroly byl jasně vymezen v předmětu oznámené kontroly, tak obviněnému nikterak nepříslušelo (a nadále nepřísluší), aby si stanovoval podmínky, na jejichž základě bude v kontrole součinný a současně mu taktéž nepřísluší posuzovat účelnost kontroly (...) první Žádost byla doručena obviněnému prostřednictvím jeho obhájce dne 21.6.2023 a druhá Žádost pak byla doručena dne 8.8.2023. Nelze tedy v žádném případě tvrdit, že by obviněný z přestupku neměl dostatek času na to, aby správnímu orgánu předložil požadované. Stejně tak mohl obviněný z přestupku správnímu orgánu například předložit jen část z požadovaných podkladů (tj. vzorek účastníků s kontaktními údaji) s tím, že zbytek zpracuje dodatečně. Obviněný však od prvopočátku zaujmul postoj, že nebude v této části kontroly součinný.“ Dále žalovaný uvedl: „Z internetových stránek obviněného i z dalších provedených šetření a kontrol obviněného je zřejmé, že tento nabízí pestrou škálu jednotlivých tarifů v rámci internetového připojení. Tyto tarify pak nabízí prostřednictvím různých technologií (...) Každý z těchto tarifů má vždy rozdílnou cenu a tato cena je dále dělena podle délky fixace/předplatného, kterou si účastník může zvolit (...) Oznámení o zvýšení cen se tak jednoznačně netýkalo pouze jednoho tarifu, s jednou cenou, prostřednictvím jedné konkrétní technologie. Logicky pak obviněný musí mít databázi svých účastníků, ve které si rychlým způsobem ověří, jaký konkrétní tarif každý účastník má, jestli se ho bude týkat zamýšlená změna, a hlavně z této databáze bude čerpat pro účely systému, který následně odesílá konkrétním účastníkům oznámení o změně smlouvy na konkrétní e-mailové adresy. Stejně tak se obviněný dále neobejde bez zásahu do systému, který kontroluje uhrazení plateb a přiřadí ke každému účastníkovi novou vyšší cenu (tj. v souladu s oznámením). Absencí takové databáze by obviněný mohl jen těžko provádět hromadně změny u svých tarifů (tj. měnit cenu, měnit rychlosti předmětných tarifů a podobně). Prakticky by takto nemohl provozovat své podnikání vůbec. Ruční zadávání do systému, který odesílá oznámení příslušným účastníkům pro každého konkrétního účastníka by bylo nemyslitelné. Pokud má správní orgán podezření, že

obrovské množství účastníků obviněného nebylo informováno o možnosti ukončit smluvní vztah bez dalších nákladů v případě nesouhlasu s novými podmínkami (například nižší desetitisíce účastníků), tak nepředložení podkladů podezřelým nelze odůvodňovat časovou náročností potřebnou na zpracování, případně pak vynaloženými náklady na jejich zpracování. V takových případech by pak největší poskytovatelé elektronických služeb byli prakticky nepostihnutelní, když by se v případech plošného zvýšení cen svých služeb dopustili porušení § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích (nebo v případě jiného porušení zákona o elektronických komunikacích, kterého by se dopustili proti obrovskému počtu svých zákazníků) a správní orgán by nemohl po nich z důvodu časové náročnosti na zpracování podkladů nebo vynaložení dalších nákladů na zpracování, požadovat prakticky ničeho.“

49. V reakci na rozkladové námitky se důvody požadavku na doložení Seznamu zabýval i předseda žalovaného na str. 13 až 16 napadeného rozhodnutí. Předseda žalovaného uvedl, že „v oznámení o zahájení kontroly ze dne 3. 5. 2023, jakož i v samotné žádosti o doložení podkladů a informací k zahájené kontrole ze dne 20. 6. 2023, byl předmět kontroly řádně vymezen. Kontrola byla zaměřena na dodržování povinnosti obviněného podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, konkrétně povinnosti poskytnout účastníkům, kterým byla oznámena jednostranná změna smlouvy, že mají právo závazek vypovědět, aniž by jim vznikly jakékoliv další náklady, pokud s novými podmínkami nesouhlasí. Správní orgán I. stupně přitom racionálně zdůvodnil, proč přistoupil právě k požadavku na předložení předmětného seznamu (...) Obviněný pak neuvedl, jakými jinými méně invazivními prostředky konkrétně by si mohl správní orgán I. stupně dodržování jeho povinnosti zkontrolovat. Co se týče namítané zneužitelnosti informací, správní orgán II. stupně si dovoluje zdůraznit, že kontrolující (viz § 20 kontrolního řádu) a stejně tak oprávněné úřední osoby ve správním řízení (viz 15 odst. 3 správního řádu) jsou vázáni povinností mlčenlivostí (...) Dle správního orgánu II. stupně se tak obviněný mylí, když tvrdí, že lze předložit pouze ty údaje a podklady, jejichž shromažďování či uchovávání ukládá zákon o elektronických komunikacích. To by v praxi znamenalo, že většinu kontrol, v jejichž rámci by si správní orgán vyžádal údaje či doklady potřebné pro řádný výkon kontroly, by fakticky nebylo možno provést. Správnímu orgánu by tak ostatně bylo znemožněno naplnit jednu ze svých základních povinností, a to zjištění skutečného stavu věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly. Obviněný koneckonců těmito informacemi, jak vyplývá z výše uvedeného, nepochybně reálně disponuje, i když nelze vyloučit, ač je to nepravděpodobné, že jimi nedisponuje ve strukturované podobě. Správní orgán II. stupně nepodsouvá obviněnému, že by musel od počátku existovat nějaký seznam (byť by to pro takového podnikatele bylo zcela standardní). Obviněný však měl a mohl tento seznam ze své interní databáze pro Úřad vyhledat. Pakliže obviněný tvrdí, že by to bylo příliš náročné (technicky, personálně), neuvedl nic konkrétního a případně ani nepředložil v tomto smyslu žádné důkazy, kterými by toto své tvrzení prokázal (...). Argumentace obviněného tak není namístě – představa, že podnikatel netuší, kterým svým zákazníkům mění smluvní podmínky, přinejmenším vzbuzuje velké pochybnosti.“
50. S ohledem na shora citovaný obsah prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí se soud nemůže ztotožnit se žalobkyní, že by žalovaný nijak nevysvětlil, z jakého důvodu nebylo možné požadovaného účelu kontroly dosáhnout jinými prostředky než předložením Seznamu, a že se nijak nezabýval námitkou o použití méně zatěžujících prostředků. Z obsahu obou rozhodnutí je srozumitelné, proč bylo po žalobkyni žádáno předložení Seznamu. Žalovaný tak učinil, aby si mohl sám u jednotlivých zákazníků ověřit, zda tito byli ze strany žalobkyně při změně smluvních podmínek informováni o možnosti vypovědět smlouvu, protože měl důvodné podezření ohledně manipulace žalobkyně s předloženými podklady, na jejichž základě si tak shora uvedené ověřit nemohl. Toto

odůvodnění žalovaného přitom má svou oporu ve správním spisu, jehož součástí jsou i odlišná doložená oznámení o změně smluvních podmínek (viz body 19. a 20. tohoto rozsudku). Žalovaný zároveň podrobně vysvětlil, proč nepovažuje svůj požadavek za nadměrně zatěžující a nebezpečný. Vysvětlil, že žalobkyně požadovanými informacemi zcela prokazatelně disponuje, ač možná ne v požadované struktuře. Detailně se zabýval i otázkou, že žalobkyně musí mít k dispozici databázi zákazníků, z níž může požadované informace předložit. Žalovaný pak v této souvislosti upozornil, že žalobkyně nijak nespecifikovala, jakými jinými méně invazivními prostředky konkrétně by si žalovaný mohl dodržování povinností žalobkyně zkontrolovat, stejně tak ve vztahu k namítané náročnosti jeho požadavku upozornil, že žalobkyně měla dostatek času na to, aby správnímu orgánu předložila požadované informace a že mohla předložit žalovanému alespoň část z požadovaných podkladů s tím, že zbytek zpracuje dodatečně, což však neučinila. Ohledně tvrzené zneužitelnosti poskytnutých informací pak akcentoval, že kontrolující, a stejně tak oprávněné úřední osoby ve správním řízení, jsou vázáni povinností mlčenlivosti. Soud k tomu dodává, že žalobkyně žalovanému, ani předsedovi žalovaného, a ani soudu, nedoložila, co konkrétního jí bránilo, aby požadované informace žalovanému předložila v takové podobě, v níž požadovanými informacemi, či informacemi obdobnými, v rámci svého podnikání disponuje. Soud se s odůvodněním správních orgánů ztotožňuje. Zcela logicky a na základě podložených skutečností vysvětlily, proč přistoupily k požadavku na předložení Seznamu.

51. Žalobkyně v podané žalobě obecně namítá, že správní orgány zvolily prostředek, který je pro žalobkyni nejvíce zatěžující a zároveň je z hlediska zneužitelnosti informací nejvíce nebezpečný, aniž by jakkoliv specifikovala, natož doložila, tato svá obecná tvrzení. Žalobkyně v podané žalobě nijak konkrétně netvrdí, v jaké rovině jí měl požadavek žalovaného na předložení Seznamu zatěžovat, proč jej nebyla schopna splnit, případně jaké konkrétní obtíže by ji splnění tohoto požadavku přineslo. Naopak žalovaný velmi podrobně vysvětlil, že žalobkyně musí mít k dispozici databázi zákazníků, v ní eviduje jednotlivé tarify k nim přiřazené podle uzavřených smluv s nimi, jakož i uhrazené platby, ze které tak mohla žalobkyně vytvořit požadovaný Seznam (viz podrobně výše citovaný obsah prvostupňového rozhodnutí). Uvedené úvahy žalovaného přitom žalobkyně v podané žalobě přímo nevyvrací. Netvrdí, že by takovou databázi nedisponovala, ani nijak nevysvětluje, že by jí disponovat nemusela, resp. jak by bez takové databáze mohla uskutečňovat svou činnost. Pouze obecně namítá, že tyto úvahy žalovaného jsou pouhou spekulací a jsou v rozporu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu. S takovou námitkou žalobkyně soud nesouhlasí. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, kterou považuje za zcela logickou a přesvědčivou, že žalobkyně musí disponovat databází svých zákazníků, neboť jinak je zcela nemyšlitelné, jak by mohla své podnikání provozovat. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobkyně zcela nepochybně musí disponovat databází svých zákazníků, v níž povede údaje ohledně jejich tarifů a ze které může pro účely činností spojených s poskytováním svých služeb (ověření tarifu zákazníka, změna smluvních podmínek, kontrola uhrazení platby) zjišťovat údaje o jednotlivých zákaznících. Uvedené je podpořeno také rozsahem provozované činnosti žalobkyně, když ta podle Protokolu o kontrole za období od 1. 1. 2022 do 31. 1. 2022 měla v rámci služby přístupu k internetu v pevném místě 37 722 aktivních přípojek, a podle „dalších provedených šetření a kontrol obviněného je zřejmé, že tento nabízí pestrou škálu jednotlivých tarifů v rámci internetového připojení. Tyto tarify pak nabízí prostřednictvím různých technologií (jak je zřejmé z předkládaných informací Úřadu a dále opět z internetových stránek obviněného a souvisejících smluvních dokumentů) (...) Každý z těchto

tarifů má vždy rozdílnou cenu a tato cena je dále dělena podle délky fixace/předplatného, kterou si účastník může zvolit (tj. měsíční, 12 měsíční, 24 měsíční, ...)“ (strana 21 prvostupňového rozhodnutí). Za takových okolností je nepochybné, že žalobkyně musí evidovat údaje o jednotlivých zákaznících. Takto koncipovaná žalobní argumentace tak nemůže být úspěšná.

52. Již žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že žalobkyně v rámci kontroly nenavrhl žádný jiný prostředek, které by byl podle ní méně zatěžující, a který by byl způsobilý prokázat žalovaným zjišťované skutečnosti. Žalobkyně tak nečiní ani nyní v podané žalobě. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že takový postoj žalobkyně, která pouze obecně namítá, že žalovaný měl zvolit méně zatěžující prostředek, aniž by navrhl jeho podobu, či jinak specifikovala formu součinnosti pro ni schůdné, nelze považovat za poskytnutí potřebné součinnosti. Stejně tak se soud ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyně mohla poskytnout požadovaná data alespoň částečně, resp. postupně, ani takovým způsobem však žalobkyně součinnost neprojevila.
53. Co se týče žalobkyní namítané nebezpečnosti ohledně zneužitelnosti požadovaných údajů, soud uvádí, že oprávněné úřední osoby, mají ze zákona povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli v souvislosti s řízením a které v zájmu zajištění řádného výkonu veřejné správy nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny, nestanoví-li zákon jinak (§ 15 odst. 3 správního řádu), stejně tak kontrolující mají povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli v souvislosti s kontrolou nebo s úkony předcházejícími kontrole, a rovněž tak povinnost nezneužívat takto získaných informací, přičemž tato povinnost trvá i po skončení jejich pracovněprávního nebo jiného vztahu (§ 20 odst. 1 a 2 KŘ). Mezi takové skutečnosti, o nichž jsou oprávněné úřední osoby a kontrolující povinni zachovávat mlčenlivost, nepochybně patří i údaje o zákaznících žalobkyně. Žalobkyně přitom v žalobě vůbec nespecifikovala, z čeho dovozuje možnou zneužitelnost informací. I z tohoto důvodu lze předpokládat, že požadovanými informacemi musí disponovat. Tato její obecná argumentace je proto s ohledem na výše uvedené nedůvodná.
54. Soud s ohledem na konstatované neshledal žalobní námitky proti přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) KŘ za důvodné. Žalovaný zcela dostatečně, srozumitelně a racionálně odůvodnil svůj požadavek na předložení Seznamu, přičemž v rámci tohoto odůvodnění se řádně zabýval i námitkami žalobkyně vznesenými v této souvislosti. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že by žalovaný pouze citoval soudní judikaturu k rozsahu kontrolujícím požadovaných podkladů, aniž by se vypořádal s okolnostmi daného případu, když žalovaný jednoznačně zdůvodnil požadavky kontrolního orgánu v daném případě. Naopak žalobkyně neuvedla, natož doložila, přesvědčivé důvody, proč nemohla požadované součinnosti dostat. Napadené rozhodnutí přitom není v rozporu s namítanou zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu, a závěr žalovaného o neposkytnutí součinnosti žalobkyní má svou oporu ve správním spisu, jehož součástí jsou podklady, které svědčí o neposkytnutí součinnosti žalobkyní (zrekapitulované výše pod body 44-47 tohoto rozsudku). První žalobní bod tedy není důvodný.
55. *Ve druhém žalobním bodu* se soud zabýval námitkami žalobkyně směřujícími proti závěru o spáchání přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) ZEK.
56. Podle § 118 odst. 14 písm. u) ZEK *podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací se dopustí přestupku tím, že*

nevyrozumí účastníka v zákonem stanovené lhůtě o změně smlouvy nebo o jeho právu bez sankce vypovědět závazek ze smlouvy podle § 63b odst. 5.

57. Podle § 63b odst. 5 ZEK *poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, jiné než je interpersonální komunikační služba nezávislá na číslech, může změnit smluvní podmínky, je-li to ujednáno a jestliže v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem informoval účastníka o veškerých změnách smluvních podmínek nejpozději 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy a zároveň ho informoval o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí. Právo vypovědět závazek ze smlouvy je možné uplatnit do 1 měsíce po doručení oznámení. Účastník má právo bezplatně vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, pouze v případě, nejsou-li pro něj navrhované změny výhradně přínosné, nejsou-li čistě administrativní povahy a s neutrálními dopady, nebo pokud smlouva nebyla změněna na základě změny právní úpravy nebo v případě změny smlouvy podle § 63 odst. 11 (pozn. soudu, zvýraznění doplnil soud).*
58. Soud se neztotožnil s žalobkyní, že by výše citované ustanovení § 63b odst. 5 ZEK bylo možno vykládat vícero způsoby. Podle soudu z předmětného ustanovení jednoznačně vyplývají povinnosti, které poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací (dále též „poskytovatel“) musí v případě změny smluvních podmínek splnit. Poskytovatel může ke změně smluvních podmínek podle dotčeného ustanovení přistoupit: 1) *je-li to ujednáno*, 2) *jestliže v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem informoval účastníka o veškerých změnách smluvních podmínek nejpozději 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy*, 3) *a zároveň ho informoval o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí*. Předmětné ustanovení upravuje tři podmínky, které musí poskytovatel splnit, aby mohl jednostranně změnit dohodnuté smluvní podmínky. První podmínka *je-li to ujednáno* stanoví, že poskytovatel může k takové změně přistoupit jen tehdy, pokud si strany možnost jednostranné změny smluvních podmínek předem dohodly. Druhá podmínka: *jestliže v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem informoval účastníka o veškerých změnách smluvních podmínek nejpozději 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy* určuje, že poskytovatel je povinen o změně zákazníka informovat stanoveným způsobem (v textové podobě), jasně a srozumitelně, a nejpozději do 1 měsíce před nabytím účinnosti smlouvy. Třetí podmínka: *a zároveň ho informoval o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí* požaduje, aby poskytovatel informoval účastníka o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy bez dalších nákladů v případě nesouhlasu s novými podmínkami, a to zároveň s poskytnutím informace o učiněné změně smlouvy. Takový výklad odpovídá i znění důvodové zprávy k zákonu č. 374/2021 Sb., jímž bylo do ZEK včleněno dotčené ustanovení. Z důvodové zprávy vyplývá: „*Tento odstavec stanovuje povinnost poskytovatele veřejně dostupných služeb elektronických komunikací jiných než interpersonálních komunikačních služeb nezávislých na číslech informovat účastníka jasným a srozumitelným způsobem v textové podobě o veškerých změnách smluvních podmínek a o právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí. Tyto informace musí být účastníkovi poskytnuty nejpozději jeden měsíc před nabytím účinnosti změn. Lhůta pro uplatnění práva vypovědět závazek ze smlouvy je jeden měsíc od doručení těchto informací.*“ Pro úplnost soud dodává, že do 31. 12. 2021 obsahoval ZEK obdobné ustanovení § 63 odst. 6 upravující možnost změny smlouvy poskytovatelem, jednotlivé podmínky v něm však byly stanoveny odlišně.

59. V daném případě žalobkyně porušila třetí podmínku podle § 63b odst. 5 ZEK tím, že „neinformoval[a] v oznámení o změně smluvních podmínek ze dne 27.12.2022, které bylo doručeno do e-mailové schránky V. P. (dále jen „stěžovatel“) dne 28.12.2022, o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí“. Tato třetí podmínka stanovila žalobkyni povinnost informovat stěžovatele spolu s podáním informace o změně smlouvy i o právu smlouvu vypovědět bez dalších nákladů, a to stanoveným způsobem (v textové podobě) a nejpozději do 1 měsíce před nabytím účinnosti smlouvy.
60. Shodně vyložily sporované ustanovení § 63b odst. 5 ZEK správní orgány v prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí. Na str. 12 až 13 prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že „nastavil zákonodárce jasně podmínky pro oba úkony, které musí každý poskytovatel služeb provést v případě, že přistoupí k jednostranné změně smlouvy. Vzhledem k tomu, že zvláště druhá část této informační povinnosti (tj. možnost ukončit smluvní vztah bez sankcí) je pro samotného účastníka neméně důležitá informace, než informace o tom, že se mění smluvní podmínky příslušného poskytovatele služeb (...), nelze si žádnou jinou logickou úvahou vysvětlovat toto ustanovení tak, že by snad zákonodárce dával v druhé části tohoto ustanovení na výběr poskytovatelům služeb, aby tuto zákonnou povinnost, týkající se jednostranné změny smlouvy, sdělovali účastníkovi rozdílnou formou a způsobem (...) Nelze se tedy ztotožnit s obviněným, že by tak mohlo být předmětné ustanovení částečně nesrozumitelné a že je pouze tak na každém poskytovateli služeb, jak si znění vyloží.“ Na str. 11 napadeného rozhodnutí pak předseda žalovaného doplnil, že z § 63b odst. 5 ZEK „bezsporně vyplývá, že poskytovatel služeb elektronických komunikací je povinen účastníka informovat v textové podobě jasným a srozumitelným způsobem nejenom o konkrétních změnách smluvních podmínek, ale zároveň (tím spíše) o jeho právu bezplatně vypovědět závazek ze smlouvy, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí (...) Z hlediska naplnění účelu tohoto ustanovení tak není jiný výklad možný.“
61. Soud uzavírá, že předmětné ustanovení § 63b odst. 5 ZEK lze vykládat jednoznačně, přičemž správní orgány postupovaly v rozhodnutích ve shodě s tímto výkladem. Žalobní námitka ohledně vícero výkladů tohoto ustanovení je nedůvodná. Žalobkyně ani blíže nespecifikuje, jaké výklady, dotčené ustanovení nabízí, či jakými způsoby by bylo možné je interpretovat, příp. jak by se tyto výklady měly rozcházet. Námitka není s ohledem na uvedené důvodná.
62. Přisvědčit nelze ani argumentaci žalobkyně, že žalovaný vykládá veškeré okolnosti výlučně v její neprospěch. Podle žalobkyně tvrdí napadené rozhodnutí, že „pokud byl obviněný přesvědčen, že předmětné informace lze poskytnout i jinými způsoby, není zřejmé, proč kromě toho stěžovatele informoval o změně podmínek ještě i prostřednictvím e-mailové zprávy“. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že citované je uvedeno v reakci na námitky žalobkyně, že informaci o právu vypovědět závazek oznámila stěžovateli i jiným způsobem. V posledním odstavci na str. 11 a dále na str. 12 napadeného rozhodnutí se uvádí: „Obviněnému nelze dát za pravdu ani v tom, že informaci o předmětném právu oznámil stěžovateli i jiným způsobem, a to prostřednictvím všeobecných podmínek a jeho uživatelského portálu. V daném případě obviněný v řízení vůbec nedoložil, že by s příslušným ustanovením všeobecných podmínek stěžovatele skutečně seznámil. Všeobecné podmínky obviněného v čl. 9.10 nadto hovoří pouze obecně o možnosti vypovědět smluvní vztah a chybí zde zmínka o tom, že lze smluvní vztah vypovědět bezplatně. Stejně tak nelze tvrdit, že by informace o možnosti bezplatně vypovědět smluvní vztah byla takto poskytnuta jasným a srozumitelným způsobem. Zveřejnění obecné informace ve všeobecných podmínkách o zákonném právu stěžovatele odstoupit tak nelze postavit na roveň individuálnímu a aktivnímu oznámení, které je nota bene vázáno právě na konkrétní

změnu smluvních podmínek, a které dle správního orgánu II. stupně vyžaduje zákon o elektronických komunikacích. V řízení nebylo prokázáno ani to, že by se předmětná informace nacházela na webových stránkách obviněného či v tzv. klientské sekci. Dle zjištění správního orgánu I. stupně (viz snímek obrazovky webové stránky obviněného pořízený dne 14. 3. 2023) se na webových stránkách nacházela pouze informace o změně podmínek, nikoli však informace o právu bezplatně vypovědět smlouvu. Ostatně pokud byl obviněný přesvědčen, že předmětné informace lze poskytnout i jinými způsoby, není zřejmé, proč kromě toho stěžovatele informoval o změně podmínek ještě i prostřednictvím e-mailové zprávy.“ Z citované části napadeného rozhodnutí vyplývá, že předseda žalovaného je uvedl v souvislosti s vyvrácením argumentace žalobkyně, že informaci o právu vypovědět závazek poskytla jiným způsobem. Citované nelze vytrhávat z kontextu, jak činí žalobkyně. Žalovaný shledal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku podle ZEK, neboť jako poskytovatel neinformovala stěžovatele současně s informací o změně smlouvy i o právu vypovědět závazek bez sankce. Žalovaný nedává žalobkyni za vinu, že informovala stěžovatele prostřednictvím e-mailu, jak zavádějícím způsobem tvrdí žalobkyně.

63. Dále žalobkyně namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.
64. Podle § 5 přestupkového zákona *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.* Jak vyplývá z citovaného ustanovení, jedním z obligatorních znaků přestupku je i společenská škodlivost jako materiální znak tohoto typu správního deliktu. Existence materiálního znaku přestupku by přitom měla být podmíněna samotným naplněním znaků formálních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020 č. j. 9 As 173/2020-32). Z tohoto důvodu podle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla není nutné, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. „V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011-62). Otázkou naplnění materiální stránky přestupku je tedy potřeba zabývat se v hraničních případech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019 č. j. 6 As 321/2018-31). „Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012-28).
65. V kontextu uvedené judikatury soud k dané věci konstatuje, že vzhledem k naplnění formálních znaků přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) ZEK, byl naplněn i materiální znak deliktu, jelikož v průběhu řízení před správními orgány nebyly zjištěny takové výjimečné okolnosti, které by vyloučily, respektive snížily společenskou škodlivost jednání do té míry, že by materiální stránka přestupku nebyla dána. Otázkou naplnění materiálního znaku přestupku se k námitkám žalobkyně explicitně zabývalo i napadeném rozhodnutí na str. 12-13, v němž předseda žalovaného konstatoval, že „s ohledem na okolnosti posuzovaného případu nebylo naplnění materiální stránky spáchaného přestupku hraniční, a tudíž nebylo ani nutné se jím v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně zabývat. Správní orgán I. stupně v

posuzovaném případě konstatoval, že došlo k podstatnému ztížení uplatnění práva stěžovatele vypovědět dle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích závazek ze smlouvy bez sankce. V důsledku toho byla stěžovateli za měsíc březen vyúčtovaná poměrná částka vypočítaná již z nové ceny (tedy byla mu za březen vyúčtovaná nová, vyšší cena služby). Správní orgán I. stupně rovněž přihlédl k tomu, že oznámení o zvýšení cen internetových služeb obviněný evidentně cíleně upravil, když jím předložené oznámení obsahovalo, na rozdíl od oznámení předloženého samotným stěžovatelem, jiné datum a nad rámec i jinde absentující informaci o možnosti bezplatně vypovědět závazek. Ostatně pokud jde o samotný význam zákonem chráněného zájmu, který byl spácháním přestupku porušen, správní orgán I. stupně uvedl, že jde o společensky významný zájem na tom, aby poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací dostal svým zákonným povinností, zejména aby řádně dodržoval povinnosti ve sjednaných vztazích v oblasti elektronických komunikací a dbal na ochranu práv účastníka při jednostranných změnách smlouvy, čímž mu umožnil nerušený výkon práv plynoucích ze zákona, směřujících v širším významu na plnění práv zejména vůči zákazníkům na trhu služeb elektronických komunikací. Dle správního orgánu I. stupně je ochrana zákazníka jednou z priorit Úřadu. S ohledem na všechny tyto skutečnosti se tak nejednalo o případ, v němž by bylo sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti. Koneckonců materiální stránka přestupku byla s ohledem na výše uvedené nepochybně dána, když obviněný výše uvedeným (tedy nikoli bezvýznamným) způsobem zasáhl do práv stěžovatele. Nadto se obviněný toto své pochybení (neinformování o možnosti bezplatně vypovědět smluvní vztah) snažil před správním orgánem I. stupně skrýt (viz jeho cíleně upravené oznámení o změně smluvních podmínek).“ S ohledem na citované podrobné vypořádání otázky naplnění materiální stránky předmětného přestupku nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by se napadené rozhodnutí danou otázkou nezabývalo.

66. Žalobkyně namítá, že v daném případě nebyla materiální stránka přestupku naplněna z důvodu, že žalobkyně umožňuje účastníkům smlouvu na dobu určitou i neurčitou vypovědět kdykoli i bez udání důvodu, a zákazník tak byl smlouvu oprávněn vypovědět bez jakékoli sankce, bez ohledu na to, zda se změnou podmínek souhlasil či nesouhlasil i bez ohledu na to, zda ke změně podmínek docházelo. Zároveň tvrdí, že stěžovatel své právo vypovědět závazek ze smlouvy uplatnil, tudíž mu takové právo bylo známo.
67. Soud ve vztahu k žalobní argumentaci připomíná, že podstata přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) ZEK nespočívá v tom, že by poskytovatel neumožnil zákazníkovi vypovědět smlouvu bez sankce, ale v jeho neinformování o tomto právu. Smyslem dotčeného ustanovení, ve spojení s § 63b odst. 5 téhož zákona, je ochrana zákazníků spočívající v zajištění možnosti seznámit se s obsahem jednostranné změny smluvních podmínek a s právem odstoupit od této smlouvy v případě nesouhlasu s její změnou, a to prostřednictvím informační povinnosti poskytovatele. Tato informační povinnost přitom zmírňuje informační nerovnováhu mezi poskytovateli a zákazníky, jak přílehavě konstatoval žalovaný na str. 17 prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně se proto nemůže zprostit odpovědnosti za spáchání přestupku tvrzením, že obecně umožňuje svým zákazníkům vypovědět smlouvu bez sankce, neboť pro naplnění předmětné skutkové podstaty je rozhodné posoudit, zda byla splněna informační povinnost, tedy zda zákazník měl možnost seznámit se svým právem vypovědět závazek ze smlouvy a mohl jej tak řádně využít. Soud souhlasí s žalovaným, že tím, že žalobkyně neinformovala stěžovatele o jeho právu vypovědět smlouvu, podstatně mu ztížila uplatnění tohoto práva. Argument žalobkyně, že stěžovatel měl právo závazek vypovědět, nijak nesnižuje škodlivost jednání žalobkyně

spočívající v tom, že stěžovatel nebyl o této možnosti zákonem stanoveným způsobem informován.

68. Stejně tak existenci materiálního znaku přestupku nevyklučuje tvrzení žalobkyně, že stěžovatel o svém právu vypovědět závazek ze smlouvy věděl, když jej uplatnil. Podle soudu tvrzení žalobkyně nemá oporu ve správním spisu. Z obsahu správního spisu, a to z e-mailové komunikace mezi žalobkyní a stěžovatelem vyplývá, že ačkoli stěžovatel vyjádřil po doručení oznámení o změně smluvních podmínek nesouhlas se změnou, žalobkyně mu odpověděla, že *„e-mailové výpovědi nejsou akceptovány, je potřeba výpověď podat písemně a doručit ji na jedno z našich zákaznických center, datovou schránkou nebo poštou na Jeníkovská 940/14, 286 01 Čáslav. Zapláceno máte do 28.02.2023 a pokud chcete Smlouvu ukončit z důvodu navýšení ceny, ideálně k datu 28.02.2023.“* V návaznosti na následně podanou výpověď žalobkyně sdělila stěžovateli: *„výpověď Smlouvy, která je již na dobu neurčitou, jsme od Vás přijali 15.02.2023, zákonem je stanovena 30 denní výpovědní lhůta, Smlouva bude tedy ukončena k 17.03.2023.“* V důsledku tohoto postupu pak byla stěžovateli za měsíc březen vyúčtována poměrná částka vypočítaná z nové ceny, s níž nesouhlasil. Soud se tak v tomto ohledu ztotožňuje s žalovaným, že okolnosti zmíněného případu, vyplývající ze spisového materiálu, nesvědčí závěru o nenaplnění společenské škodlivosti daného jednání žalobkyně. V souladu s § 63b odst. 5 ZEK má poskytovatel povinnost informovat zákazníka o jeho právu vypovědět závazek ze smlouvy, aniž by mu vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí, a to nejpozději 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy (spolu s informací o veškerých změnách smluvních podmínek). Zákazník pak má právo vypovědět závazek ze smlouvy do 1 měsíce po doručení oznámení. Tím, že žalobkyně stěžovatele o jeho právu vypovědět smlouvu neinformovala, podstatně mu ztížila možnost postupovat tímto způsobem, což je zřejmé i z popsaného obsahu správního spisu, v němž naopak nemá oporu tvrzení žalobkyně, že stěžovatel o svém právu vypovědět závazek věděl podle § 63b odst. 5 ZEK. Naopak stěžovateli bylo v důsledku jednání žalobkyně podstatným způsobem ztíženo uplatnění jeho práva a takové jednání žalobkyně je třeba hodnotit jako společensky škodlivé ve smyslu § 5 přestupkového zákona, jak ostatně vysvětlil předseda žalovaného na str. 12 až 13 napadeného rozhodnutí. Druhý žalobní bod není důvodný.
69. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
70. K návrhu žalobkyně na provedení důkazu napadeným rozhodnutím (s dodejkou) a prvostupňovým rozhodnutím soud nepřisvědčil, protože by to bylo nadbytečné. Obě rozhodnutí jsou výsledkem správního řízení a podkladem pro rozhodování správního soudu.
71. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřísluší jí právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalovanému pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení přiznat nemohl, neboť neshledal, že by v projednávané věci přesáhly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. únor 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu